

Ο όσιος Πορφύριος εκ της επαρχίας Καρυστίας - Ευλαβικό αφιέρωμα στον Μητροπολίτη Καρυστίας Σεραφείμ

/ [Γνώμες](#)

Η ευφρόσυνη ημέρα μνήμης του οσίου και θεοφόρου πατρός της Εκκλησίας μας Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου, καθώς και η επέτειος ενθρονίσεως του Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας και Σκύρου κ. Σεραφείμ και συμπληρώσεως 56 ετών ευλογημένης αρχιερατικής διακονίας (8/12/1968), μας δίδουν την εξαιρετη αφορμή διά να ομιλήσουμε περί του ασκητικού βίου του Οσίου και περί του κλεινού Ιεράρχου κ. Σεραφείμ.

- του Μητροπολίτου Ειρηνουπόλεως του Οικουμενικού Θρόνου κ. Νικάνδρου

Είναι αλήθεια ότι για τον σημερινό εκκοσμικευμένο άνθρωπο του 21ου αιώνα η προβολή ενός Αγίου ασκητού αποτελεί ένα πρόβλημα στη σκέψη πολλών: Πώς μπορεί να μιλήσει η ασκητική μορφή ενός Οσίου, είτε της αρχαίας Εκκλησίας είτε

του περασμένου αιώνα, που με τα δάκρυά του, τη νηστεία, και την πνευματική του εν γένει άσκηση απέκτησε και φύλαξε τη χάρη του Θεού;

(α) Ο όσιος Πορφύριος

Γεννήθηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1906 στον Άγιο Ιωάννη της επαρχίας Καρυστίας. Οι γονείς του, Λεωνίδας Μπαϊρακτάρης και Ελένη, ήταν ευσεβείς και φιλόθεοι άνθρωποι. Ο πατέρας του, μάλιστα, ως ψάλτης είχε γνωρίσει προσωπικά τον Άγιο Νεκτάριο. Η οικογένειά του ήταν πολυμελής και οι γονείς, φτωχοί γεωργοί, δυσκολεύονταν να τη συντηρήσουν.

Στα δώδεκά του χρόνια ο μικρός Ευάγγελος έφυγε για το Άγιον Όρος, με τον πόθο να μιμηθεί τον άγιο Ιωάννη τον Καλυβίτη, τον οποίο είχε ιδιαίτερα αγαπήσει, όταν παλαιότερα είχε διαβάσει τον βίο του. Έγινε μοναχός σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών και πήρε το όνομα Νικήτας. Μετά από δύο χρόνια έγινε μεγαλόσχημος. Λίγο αργότερα ο Θεός τού δώρισε το διορατικό χάρισμα.

Στα δεκαεννέα του χρόνια ο τότε νεαρός μοναχός Νικήτας αρρώστησε πολύ σοβαρά, γεγονός που τον ανάγκασε να εγκαταλείψει οριστικά το Άγιον Όρος. Επέστρεψε τότε στην Εύβοια, όπου εγκαταβίωσε στη Μονή του Αγίου Χαραλάμπους Λευκών. Ένα χρόνο αργότερα, το έτος 1926, σε ηλικία είκοσι ετών, χειροτονήθηκε ιερέας στον Άγιο Χαραλάμπο Κύμης από τον Πορφύριο Γ΄, Αρχιεπίσκοπο Σινά, ο οποίος του έδωσε το όνομα Πορφύριος.

Στα είκοσι δύο του χρόνια έγινε πνευματικός-εξομολόγος και λίγο αργότερα αρχιμανδρίτης. Για ένα διάστημα υπηρέτησε ως εφημέριος στους Τσακαίους, χωριό της Ν. Εύβοιας. Στην Εύβοια, στην Ιερά Μονή Αγίου Χαραλάμπους, έζησε δώδεκα χρόνια, διακονώντας τους ανθρώπους ως πνευματικός και εξολόγος, και τρία χρόνια στην Άνω Βάθεια, στην εγκαταλελειμμένη Μονή του Αγίου Νικολάου.

Το 1940, παραμονές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ο Γέροντας Πορφύριος εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, όπου ανέλαβε καθήκοντα εφημερίου και πνευματικού στην Πολυκλινική Αθηνών. Όπως ο ίδιος έλεγε, έζησε εκεί τριάντα τρία χρόνια σαν μία μέρα, ασκώντας αυτοθυσιαστικά το πνευματικό έργο και ανακουφίζοντας τον πόνο και την ασθένεια των ανθρώπων.

Το καλοκαίρι του 1979 εγκαταστάθηκε στο Μήλεσι Αττικής με το όνειρο να χτίσει μοναστήρι. Εκεί ζούσε στην αρχή σε ένα τροχόσπιτο κάτω από ιδιαίτερα αντίξοες συνθήκες και μετά σε ένα απéριττο κελλάκι από τσιμεντόλιθους, όπου και υπέμενε αγόγγυστα τις πολλές δοκιμασίες της υγείας του. Το 1984 μεταφέρθηκε σε κτίσμα του υπό ανέγερση μοναστηριού, για την ολοκλήρωση του οποίου ο Γέροντας, παρ΄

όλο που ήταν πολύ άρρωστος και τυφλός, εργαζόταν ακατάπαυστα και αγόγγυστα.

Τα τελευταία χρόνια της επίγειας ζωής του άρχισε να προετοιμάζεται για την κοίμησή του. Επιθυμούσε να αποσυρθεί στο Άγιον Όρος, στα αγαπημένα του Καυσοκαλύβια, όπου μυστικά και αθόρυβα, όπως έζησε, θα έδιδε την ψυχή του στο Νυμφίο της. Τον Ιούνιο του 1991, προαισθανόμενος το τέλος του, και μη θέλοντας να κηδευθεί με τιμές, αναχώρησε για το καλύβι του Αγίου Γεωργίου στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους, όπου είχε καρεί μοναχός πριν από περίπου 70 χρόνια και το πρωί της 2ας Δεκεμβρίου 1991 παρέδωσε το πνεύμα στον Κύριο, που τόσο αγάπησε στη ζωή του.

Δικαίως η Εκκλησία τον υμνεί σήμερα ούτως: «Τῆς Εὐβοίας τὸν γόνον, Οἰκουμένης ἀγλάϊσμα, τῆς Θεολογίας τὸν μύστην καὶ Χριστοῦ φίλον γνήσιον, τὸν πλήρη χαρισμάτων ἐκ παιδός. Δαιμονῶντας γὰρ λυτροῦται, καὶ ἀσθενεῖς ἰᾶται πίστει κρᾶζοντας» (εκ του απολυτικίου).

(β) Η πολιτεία του κλεινού Ποιμενάρχου μας

Στη ζωή και στην πολιτεία του πολιοῦ Μητροπολίτου Καρυστίας και Σκύρου κ. Σεραφεῖμ πραγματώνεται η συμβουλή του αποστόλου Παύλου: «Ου γὰρ ἔχομεν ὡδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μελλοῦσαν ἐπιζητούμεν. Δι' αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντός τῳ Θεῷ» (Εβρ. 13,14-15). Αναδεικνύεται μέσα από την πολιτεία του ως «ασκητικῶν ἀγωνισμάτων τὸ εὐῶδες κειμήλιον», και ὅπως ο εκ της ημετέρας γης και επαρχίας ὁσιος Πορφύριος, «ο ἐν ἄκρα ταπεινώσει, ἀπλότητι και μετανοίᾳ πολιτευθεῖς».

Εἶναι ἀπὸ ἐκείνους, γιὰ τους ὁποίους ἡ θεία Γραφή λέγει ὅτι ζουν στον αἰῶνα και ὁ μισθός του κόπου τους εἶναι στα χέρια του Θεοῦ. Ἀπὸ τους ιερούς και ἀγίους ἄνδρες, που διάγουν με οσιότητα βίου και πλήρεις πνευματικῆς πείρας, αποτελοῦντες ἐξαιρετικά υποδείγματα βίου γιὰ ὅλους μας.

Αὐτὴ τὴν κοινὴ και ἀληθινὴ διαπίστωση ἐξέφρασε και ὁ συντάκτης της Προς Διόγνητον ἐπιστολῆς: «Πατρίδα τους ἔχουν κι αὐτοὶ ἕναν ὀρισμένο τόπο, ἀλλὰ ὡς πάροικοι.

Μετέχουν σε ὅλα ὡς πολῖται και ὅλα τα υπομένουν ὡς ξένοι. Κάθε ξένος τόπος εἶναι πατρίδα τους και κάθε πατρίδα τους ξένος τόπος. Ἐν σαρκὶ βρίσκονται, ἀλλὰ ζουν οὐ κατὰ σάρκα. Στὴ γῆ περνοῦν τὶς μέρες τους, ἀλλὰ στον οὐρανὸ πολιτεύονται. Ὑπακούουν στους νόμους του κράτους, ἀλλὰ με τὴ ζωή τους νικοῦν τους νόμους. Ἀγαποῦν ὅλους και ὅλοι τοὺς καταδιώκουν.

Τιμωρούνται και χαίρουν ως ζωοποιούμενοι. Και για να το πούμε απλούστερα, ό,τι είναι στο σώμα η ψυχή, αυτό είναι στον κόσμο οι Χριστιανοί. Όπως είναι απλωμένη σε όλα τα μέλη του σώματος η ψυχή, έτσι και οι χριστιανοί είναι κατάσπαρτοι στην οικουμένη. Η ψυχή κατοικεί μέσα στο σώμα, αλλά δεν είναι του σώματος. Και οι χριστιανοί κατοικούν μέσα στον κόσμο, αλλά δεν είναι εκ του κόσμου».

Στο πρόσωπο και τον βίο του Σεβασμιωτάτου κ. Σεραφείμ διαβλέπουμε την επενέργεια του Αγίου Πνεύματος, το οποίο ενεργεί με τρόπους οι οποίοι υπερβαίνουν τον ανθρώπινο νου και τη στενή λογική, που δεν μπορούν να περιορισθούν σε κλειστά ανθρώπινα σχήματα. Προσωπικώς αξιώθηκα να τον γνωρίσω από τη νεανική μου ηλικία, καθώς συνδέθηκα με την επαρχία Καρυστίας, ιδιαίτερα αγαπημένος τόπος αμοτέρων.

Ο άγιος Καρυστίας και Σκύρουκ. Σεραφείμ, ως σεβάσμια βιβλική μορφή, διαποιμαίνει ευκλεώς και θεοφιλώς επί πενήντα έξι συναπτά έτη την Ιερά Μητρόπολη Καρυστίας και Σκύρου, κατά θέλημα και δύναμιν Θεού, ως χαρακτηριστικώς επισημειώνει ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος.

Ως αριστεύων Μητροπολίτης της Αποστολικής Εκκλησίας της Ελλάδος ευχόμαστε εκ βάθους καρδίας να συνεχίζει να αποτελείόχι μόνον τον απροσμέτρητης τιμής οικονόμον της Αρχιερατικής χάριτος, αλλά και τον πνευματικόν Αρχιποίμενα και πατέρα, κλήρου και λαού, της θεοσώστου ταύτης ιστορικής επαρχίας της Ευβοίας, όντα τύπον του Θεού Πατρός. Τα θαυμαστά χαρίσματα, με τα οποία τον επροίκισε ο Θεός, το αδαμάντινο ήθος του και οι αδιαμφισβήτητες διοικητικές ικανότητές του, εγγυώνται μια επιμήκιστα ευδόκιμη, ευλογημένη και καρποφόρον Ποιμαντορία, προς όφελος της Ορθοδόξου Εκκλησίας και ολοκλήρου του Έθνους.

Ας μη λησμονήσουμε να αναφέρουμε πως ο Σεβασμιώτατος άγιος Καρυστίας και Σκύρου γνώρισε προσωπικά τον όσιο Πορφύριο (βλ. φωτογραφία) και επί των ημερών του αξιώθηκε να ανεγείρει την Ιερά Μονή Αγίου Αντωνίου Κορασίδος – Αχλαδεράς, τόπος ιερός όπου διέμεινε για κάποιο διάστημα ο Όσιος, τώρα δε μονάζει ολιγομελής αδελφότητα με καθηγουμένη την Μοναχή Αντωνία, πνευματικό ανάστημα του οσίου Πορφυρίου. Η Μονή αυτή δεσπόζει επί του Αιγαίου Πελάγους.

Με αισθήματα, τέλος, αφάτου ευφροσύνης, βαθυτάτου σεβασμού, υψίστης τιμής και υϊκής ευγνωμοσύνης, διαβεβαιώ «τον άγγελον της εν Καρυστία εκκλησίας», Σεβασμιώτατο κ. Σεραφείμ, πως η προσευχή όλων μας θα στρέφεται έτι θερμότερη προς Εκείνον, προκειμένου η Χάρις του Θεού να τον σκέπει εσαεί και να τον αναδεικνύει χαρισματικό Ιεράρχη, ανεπίληπτο, νηφάλιο, σώφρονα, διδακτικό, αδιάκριτον εν υπομονή, διασφαλιστή της εκκλησιαστικής ενότητος και της

παρακαταθήκης του Σωτήρος Χριστού.

